

overdrage til Kommuner at opkræve ogsaa Ejendomsskylden, medmindre det viser sig, at denne Ordning for Indkomst- og Formueskattens Vedkommende virker tilfredsstillende. Men ved at overdrage Opkrævningen af Statskatten paa faste Ejendomme ligesom af Indkomst- og Formueskatten til Kommunerne, aabner man en Mulighed for, at de nuværende Amtstuer kunne nedlægges og en Besparelse for Statskassen derved indvindes. Dette Moment synes det mig, at man ikke kan se helt bort fra. Nu ved jeg ganske vist, at man gør gældende: Ja, men Besparelsen vil i Virkeligheden være illusorisk, og i alt Fald vil der derved blive forvoldt Amerne en Udgift, idet Amtstuerne, som bekendt, foruden de Forretninger, de have for Staten, tillige gøre Tjeneste for Amtene. Men den Tid, den Sorg. Hvis vi skulle komme til det Resultat, at Staten for sin Part kan undvære Amtstuerne, ville vi altid kunne tage under Overvejelse, hvorledes Ordningen skal være for Amtene. Men jeg maa anse det for ønskeligt, at Muligheden for, at Ejendomsskyldens Opkrævning kan gaa over til Kommunerne, bevares i Loven. — Der er, saa vidt jeg kan se i Øjeblikket, ikke i øvrigt nogen af de fremkomne Udtalelser, der give mig Anledning til yderligere Bemærkninger.

Formanden: Ændringsforslaget Nr. 31, der er taget tilbage af den højtærede Minister, anser jeg for bortfaldet, hvis ingen anden ønsker at optage det. (Ophold). Det er da bortfaldet.

Sonne: Det lykkedes ikke det ærede 4de Medlem for 7de Kreds (Rottbøll) at svække min Overbevisning om, at Ændringsforslag Nr. 25 ikke paa retfærdig Maade skifter Sol og Vind lige. Det ærede Medlem hævdede, at det i Realiteten altid er Ejeren, der udreder Skatten. Maa jeg dertil bemærke, at der er mangfoldige Brugere, der ville hævde, at de har en levende og ret kostbar Fornemmelse af, at det er dem, der har at udrede Skatten. Saa længe man anstiller den Betragtning, at den af Parterne, der — maa jeg gentage — mere eller mindre tilfældig udreder Skatten, ogsaa skal bære den Gevinst, der fremkommer ved Skatteomlægningen, saa

længe har jeg intet som helst at bemærke, og derfor kan jeg ogsaa fuldstændig slutte mig til det oprindelige Lovforslags Affattelse. Men kræver man, at den skatteudredende Bruger skal dele den ved Skatteomlægningen vundne Gevinst med Ejeren, kan jeg kun godkende det under den Forudsætning, at dette Krav gaar Haand i Haand med en Bestemmelse om, at saa skal ogsaa den skatteudredende Ejer under tilsvarende Forhold dele Gevinsten med Brugeren. — Endnu blot den Bemærkning, at det her berørte Forhold ikke i saa særlig mange Tilfælde vil faa Betydning i Praxis; thi det turde vel uden Overdrivelse siges, at Skattereformen kommer ikke over Befolkningen som et hastigt fremfarende Uvejr; der har i en ikke ganske kort Aarrække været Tid til at forberede sig paa dette Forhold, saaledes at man ved de senere Aars Kontraktetableringer har kunnet tage Hensyn dertil.

Rottbøll: Jeg maa sige, ligesom det ærede Medlem, der nu satte sig, at det lykkedes ikke det ærede Medlem at overbevise mig. — Hyad Brugeren, man kan vel ogsaa sige, Forpagteren føler i det Øjeblik, da han udbetaler Skatten, skal jeg ikke nærmere diskutere om; men faktisk er det, at det er Ejeren, der svarer Skatten, idet der ved Forpagtingens Indgaaelse tages Hensyn dertil. Hvis Forpagteren udreder Skatten, faar han en mindre Forpagtningsafgift at svare, at Forpagteren føler det som en Udgift, naar han betaler Skatten, kan nok være, men i Virkeligheden er det Ejeren, der betaler Skatten.

Kofoed: Jeg maa tilstaa, at jeg ikke efter den højtærede Finansministers Udtalelse med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 1 og til Dels 10 er bleven ganske klar over, hvilke Forventninger Bornholmerne kunne nære til Skattelovene. Jeg indrømmer, at det maaske kan være ret vanskeligt at komme til Klarhed over Oprindelsen til disse gamle Skatter, men jeg mener dog, at den Undersøgelse, der er foretaget af Generaldirektoratet for Skattevæsenet, godtgør, at de i alt Fald i væsentlig Grad maa betragtes som virkelige Grundskatter. Med Hensyn til Købstæ-